

Erkeklerle Yönelik Şiddete Dur Diyecek Yok mu?

Cinsel bölücülüğün, aile kurumuna saldırının, din ve kültür düşmanlığının kutsanmış parolası, “Kadına Karşı Şiddetle Mücadele” oldu! Bu deyim öyle bir hal aldı ki, aynı zorunlu resmi tören ritüelleri gibi, hemen her kesimden siyasetçilerin dilinden düşmeyen, küresel çaplı manevi insanlık savaşının asimetrik saldırıları için tartışılmaz bir gerekçesi haline geldi!

Kadına şiddet ifadesi, modern zamanların öne çıkan putlarından birisidir! Eskiden, putlar için düzenlenen tapınma ayinlerinde kurbanlar ve hediyeler sunulurdu. Kadına şiddet putunun değişmeyen kurbanları da erkekler, aile, İslam dini esasları, gelenekler, kültür vb. değerlerimizdir! Bu kurban verme ayinleri, önceleri küçük can yakmalarla başlamışken, artık idam ve uzuv kesme gibi telafi edilemeyen zararlı boyutlara taşınmıştır!

Daha önceki yazılarımda CEDAW, İstanbul Sözleşmesi, 6284 kanunu, TMK ve TCK gibi yasalarda aile kurumunun, dini ve kültürel değerlerin uğratıldığı zararları ve tehlikeleri ayrıntılı işlediğim için tekrara girmek yerine, erkeklerle yönelik şiddetin unsurlarına odaklanmak istiyorum.

Toplumsal cinsiyet eşitliği, bazılarının iddia ettiği gibi sadece kadın ve erkek rolleriyle sınırlı değildir. Sex, yani doğuştan gelen fiziksel cinsiyet kalıplarını kabul etmez. Gender, yani toplumsal cinsiyet rolleri sayesinde kadın, erkek veya DİĞER seçeneklere karşı açıklığı ve değiştirilebilmeyi esas görür. Yani fiziksel cinsiyet ayrımlarını ve bunlara yüklenen geleneksel rollerle birlikte yok sayarak, tercih edilebilen ve istenildiğinde değiştirilen cinsel yönelimin (sapkınlığın) her şubesine geçebilmeyi amaçlar. O yüzden, toplumsal cinsiyet eşitliğini veya adaletini savunuyorum diyen birisi, sadece kadınların veya erkeklerin geleneksel rollerine karşı çıkmakla kalmayıp, LGBTQ+ diye tanımlanan cinsel sapkınlık yelpazesindeki bütün çeşitleri de savunmuş ve meşru kabul etmiş olur! Toplumsal cinsiyet eşitliğinin, sadece kadına karşı şiddeti önleme amaçlı olduğunu savunanlar, heterojen erkek-kadın beraberliğine karşı çıkanlarla, erkeklik olgusuna sistematik saldıranlarla aynı safta buluşmuş olurlar. Erkeğe yönelik şiddetin unsurlarından birisi budur.

Herhangi bir olayda fedakarlık, yoğun çalışma ve ekonomik destek gerekiyorsa, erkeğin bütün modern ve geleneksel sorumluluklarını eksiksiz üstlenmesi istenir ve kanun kuvvetiyle uygulanır. Mesela evlilik öncesindeki hemen her masrafın, hediye ve organizasyonun erkek tarafından yapılması veya finans sağlaması istenir. Evlilik töreninde takılan altınlar sorgusuz kadınındır. Evlilik süresince yapılacak harcamaların erkek tarafından karşılanması beklenir. Boşanma halinde çocukların nafakası ve eski eşe ömür boyu haraç niteliğindeki süresiz nafakayı da yine %99 oranında erkeklerin ödemesi sağlanır. Bundan kaçınırsa veya yapamazsa, benzer suçlarda verilmeyen tazyik hapsine mahkum edilir. Uzaklaştırılarak artık istenmediği evin giderlerini de ödemeye devam eder. Velayeti rızası olmadan alınan evladını, mahkemenin izin verdiği sınırlı saatlerde, görme hakkını gasp eden karşı tarafa (genelde kadın cephesi) devletin yaptırımı olmadığı için, tıpkı bir mal gibi haciz uygulatarak belki kavuşabilir. Bu çocuk haczinin bütün yükü babalara vurulur! Devletin maliyesi zorunlu harçla, görevli memurlar yevmiye bedeliyle, gariban babanın yükü olurlar. Bazen sırf parası yetmediği için aylarca çocuklarından mahrum kalırlarken, maruz bırakıldıkları ekonomik ve psikolojik şiddeti kimse önemsemez!

Her yıl otomatik bağlanan nafaka artırımı davaları, hiç bitmeyen boşanma dosyaları da avukatlar için bitip tükenmeyen bir rant kaynağıdır! Zaten hemen her aile davasında ya tam kusurlu ya da eşit kusurlu olsa bile ekonomik sömürünün değişmez kurbanı erkeklerdir. Yargıtay'ın içtihatlarına göre, kadının kocasını aldatmış olması, çocuklarının başkasından olması, kadının asgari ücretle bir yerde çalışması, sigortasız kayıt dışı çalışması, bir erkekle

gayri meşru veya dini nikah altında beraber yaşaması, nafaka bağlanmasına veya almaya devam etmesine mani değildir! Sadece resmi nikahla evlilik yaparsa yoksulluk nafakası düşer. Nafaka ödemeye mahkum taraf olan erkeğin işsiz kalması, maaşının asgari ücret düzeyinde olması, başkasıyla evlenip çoluk çocuğa karışması, %100 görme engelli, sağır, dilsiz veya yatağa mahkum sakatlığının olması da ömür boyu nafaka ödeme borcunu kaldırmaz! Ödeyemezse üzerine kayıtlı olan neyi varsa; maaşına, malına, evine, arabasına haciz gelir, zorla tahsil edilir. Haczedilecek bir şey bulunamazsa 3 aydan başlayan tazyik hapsine gönderilir! Hapisteyken de borcu işletilmeye devam edilir. Pandemi sırasında, dünyanın kapandığı, işyerlerinin iflas ile dağıldığı günlerde bile aksatılmayan birer zulüm olmuştur, nafaka hacizleri ve hapis cezaları.

Bütün erkekler, 7 gün 24 saat cinsel şiddete maruz kalıyor! Sokakta, işyerinde, eğlence mekanlarında, çarşıda, pazarda, basında, TV’de, internette, her geçen gün şiddeti artan bir cinsel sömürüye maruz kalıyorlar. Araba lastiğinden diş fırçasına kadar, bütün ürünlerin reklamında değişmez unsurlardan birisidir kadın bedeni. Çıplaklık eskiden belli mekanlarda ve zamanlarda sınırlı bir hayat tarzı iken, şimdi hemen her yerde yatak odasından fırlamış gibi hoyratça bedenini sergileyen kadınların, cinsel şiddetine maruz kalıyoruz! Çıplaklık ve teşhircilikten kaçıp kurulabileceğimiz bir belde veya zaman kalmadı. Erkekler de gözünü kapatsın diyenler sadece kısmen haklıdır. Göz kapatmakla da bitmiyor işler. Günlük hayatta pis ve ağır olduğu için erkeklerin devam ettiği meslekler dışında, kadınların olmadığı bir iş kolu kalmadı! Muhatap olmaya mecbursunuz. Tesettürlü kadınlar dahi yoğun bir makyaj ve kokulanma ile varlıklarını belli etmek için çırpınır hale geldiler. Ne çare ki, Allah erkekleri kadınlara karşı oldukça meyilli, ilgili ve muhtaç yaratmıştır. Kendisini bu imtihandan koruyabilecek bir babayiğit yok gibidir. Herkes Hz. Yusuf gibi olamaz ve Rabbi tarafından özel korunma imkanı bulamaz. Her an ve her yerde kendini gösterebilen teşhircilerin, kasıtlı tahrik ve taciz için davrananların, ticari pazarlama aracına dönüşen bedenlerin ve görüntülerin, zoraki muhatabı olan erkeklere karşı yapılan bu cinsel şiddet eylemlerini, yok sayabilir miyiz?

Geçmişten günümüze bütün AİLE Bakanlarının sadece kadınlardan seçilmesi, üstelik bunların da doğrudan feminist örgütlerin temsilcisi veya referanslısı olmaları, Aile Bakanlığında erkekler için herhangi bir idari yapının kurulmayışı, Aile Bakanlığı teşkilatının ağırlıklı olarak kadınlardan meydana gelmesi, Aile Mahkemelerinde kadın hakimlerin daha fazla olması, Yargıtay’da aile mahkemelerine bakan dairelerin yine kadın egemenliğinde olması,

TBMM'de kurulan Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu'nun (KEFEK) başkan dahil 22 üyesi kadinken, sadece 4 üyesinin erkek olması, erkeğe yönelik adli ve idari şiddetin ispatı değilse nedir?

Her yıl işlenen cinayetlerde %80-85 oranında erkeklerin öldürüldüğünü kayıtlar gösteriyor. Olayları toptan değerlendirmeden, sadece kadın cinayetlerini ön plana çıkarmak, kadına yönelik şiddetle mücadele için programlar yapmak, cinsel ayrımcılık ve bölücülük sayılmaz mı? Öldürülenler erkek olunca, önlemeye değer bulunmuyor mu? Erkeğe yönelik fiziksel şiddet için gizli bir teşvik kampanyası mı var? Öldürülen erkeklerin olaylarında rol alabilen veya azmettiren kadınların durumunu da araştırmak gerekmez mi? İnsana şiddete hayır diyerek, şiddetin bütün unsurlarına karşı temelden eğitim ve mücadele başlatmak, neden kimsenin aklına gelmiyor?

Sonuca bağlarsak, şiddetin cinsiyeti olmaz! Kadına yönelik pozitif ayrımcılık iddiasıyla adaletin terazisini bozanlar, büyük sosyal facialara zemin hazırladılar! Onlar sözde kadına ayrıcalık getirdikçe, daha fazla şiddet ve cinayet olayları yaşanmaya başladı. 2012'de çıkarılan 6284 yasasından sonraki cinayet ve şiddet sayıları, bu gerçeği yüzlerine çarpıyor! Hedefe, birilerine özel ayrıcalıklar tanımak değil, adaletin sağlam tesis edilmesi konulmalıdır. Adaletin kaynağı da sapkın ve batıl Avrupa değerler sistemi olamaz. Adalet sistemimiz; öz kültürümüze, kadim medeniyetimize ve inanç esaslarımıza dayalı olmalıdır. Evlilik sayısının düşmesine karşılık, boşanma sayılarının giderek yükselmesi de bu dengesizliğin bir sonucudur. Bütün iyileştirme ve destekleme çalışmalarına rağmen, eşine ve ailesine ısrarla zarar veren kadın veya erkek kim olursa olsun, en ağır ve caydırıcı yöntemlerle cezalandırılmalıdır. Haksızlık ve kasıtlı cinayet söz konusu olduğunda kısas, yani idam seçeneği uygulanabilmelidir. Adaletin bir yönü de suçu daha işlenmeden güçlü ceza sistemiyle caydırabilme etkisidir.

Aile son kalemizdir. Savaş meydanlarında bizleri yenemeyen düşmanlarımız, aile yapımızı çökerterek daha fazla zarara ve yıkıma götürmektedir. Erkekler, neredeyse evlilik kurumundan umudunu ve aile olma gayretini kaybetmek üzeredir. Korkarım ki, normal evlilik ve aile çatısı altında yaşayanlar bir gün azınlığa düşerse, geriye ne medeniyetimiz, ne de sonraki nesillere aktarılacak sağlıklı değerlerimiz kalmayacaktır!

Raydan çıkan adaleti ve sosyal düzeni tekrar yoluna kaymak için, *"erkeğe de şiddete hayır"*

diyecek kahramanları bekliyoruz! Onların da yapacağı esas çalışma, “*insana şiddete hayır*” demek olacaktır. Gelin hep birlikte, “*insana ve canlılara şiddete hayır*” diyelim! Sadece kadına şiddete hayır derken, erkeğe şiddeti meşrulaştırmayalım!

Etkili ve yetkili olan büyüklerimize, bir Müslüman olarak toprağın bir de altı olduğunu, yaptıklarımızdan ve yapmamız gerekirken uzak durduklarımızdan mutlaka hesaba çekileceğimizi hatırlatmak istiyorum. Allah’a karşı duyduğunuz saygı, sevgi ve korkunun, feministlerden çok daha fazla olduğunu göstermenizin vakti daha gelmedi mi?

Görsel Kaynağı: blog.simtalkblog.com

[Asker Teyzemiz Hayatını Kaybetmedi! Kazandı İnşallah!](#)

Vefat etti yerine, hayatını kaybetti denilen ölüm haberlerini daima garipsiyorum. Ölüm

gerçeğini yumuşatmaya, dehşetini azaltmaya niyetli de olsa, bana yanlış geliyor. Kaybedilen şeylerin tekrar bulunma ihtimali vardır. Anlık gidiş gelişlerden başka, hayatını kaybedip sonra tekrar bulabilen var mı? Olsa olsa dünya imtihanını kaybetti veya kazandı diyebilirdik. Ama o da Allah'a malum, bizlere de mahşer gününe dek sır kalacak bir mevzudur.

Bu sabah küçük oğlu Seyfettin abinin paylaşımıyla öğrendim, sevgili Asker Teyzemizin can emanetini teslim ettiğini, ahiret yolculuğunun bir sonraki aşamasına geçtiğini. İçimde bir hüznün, sevgi, merhamet ve minnet fırtınası döndü. Çok yaşlı ve artık hareket edemez hale gelmiş olsa da ölüm haberi derin bir hüznle çöktü kalbime. Son yıllarını sağlık sorunları nedeniyle sıkıntılı yaşayan teyzemize, ölümün bir merhametle geldiğini, Rabbimizin "*bu kadar dünya imtihanın yeter*" demiş olduğunu hissettim. Asker Teyzemizi her görüşümde veya aklıma geldiğinde tazelenen safiyane sevgimi hatırladım. Çocukluğumun kadın kahramanlarından birisi olduğunu, sebep oldukları ve yaptıkları için ne kadar minnettar bulunduğumu düşündüm.

Bazıları ölünce, gerçekten hayatını kaybetmiş sayılsa da Asker Teyzemizin inşAllah kazananlardan olduğuna inanıyor ve şahitlik ediyorum. Neden böyle inandığımı izah edeyim:

Asker Teyze diye bildiğimiz merhumenin adı Nazife idi aslında. Ama Nazife Teyze diye çağrıldığını hiç duymadık. İşin doğrusu merhum olan kocasının adı Asker'di. Asker Amcanın mahallemizde işlettiği bir bakkal dükkanı vardı. Asker Bakkal diye tanıyıp bilirdik. Büyük marketlerin mahalle aralarında olmadığı o yıllarda, günlük temel gıda ve temizlik ihtiyaçlarımızı bakkallardan alırdık.

Kirvelik, sünnet olan çocuğun bir büyük akraba veya komşu tarafından teskin edilmesi, hediyelerle gönlünün alınması ve daha sonra hayat boyu destek verilmesi anlamına gelen güzel bir geleneğimizdir. Kirve olan aileler arasında kan bağı olmasa da akraba gibi kabul edilir. Hatta bazı yerlerde kirve kızıyla evlenmek ayıp ve uygunsuz görülür. Çocuklar kirvelerine derin bir sevgi ve saygı beslerler.

Asker amcamız, benimle birlikte abimin ve bir küçük kardeşimin kirvesi olmuştu. Zaten sevip saydığımız tatlı bir amca iken, şimdi kirvelik bağı ile daha da güçlü yakınlaşmıştık. Dükkanından günlük alışveriş yaparken dahi kirveliliğin farkını gösterir, küçük hediyelerle çocuk kalbimizi mutlu etmeyi bilirdi.

Ne çare ki, Asker Amcamız 1982 yılında vefat edince Bakkal Dükkanı da yetim kaldı. Asker amcanın da ailesi ve çocukları olduğu için, hayatın devam etmesi, geçimin sağlanması, Bakkalın da çalışması gerekiyordu. Çocukların iş ve okulları yüzünden Bakkalı sürekli çalıştırmaları mümkün olmayınca, tezgahın başına Nazife Teyzemiz geçti. Daha sonra Asker Bakkal'dan mütevellit Asker Teyzemiz oldu.

Asker Teyzenin aklımda kalan en güçlü görüntüsü; üzerinde bisküvi, çiklet ve çikolata kutularının, pompalı ölçekli camdan kolonya dolmuş şişelerinin yer aldığı, uzun bir bakkal tezgahının arka tarafında, tahta sedir üzerine konulmuş şişkin ve kadife kılıflı minderler üzerinde oturmuş, giydiği geniş bir entari ve kolsuz cepkenli örme yelek üzerinden başını omuzlarıyla birlikte örten beyaz tülbent içinde, elinde tuttuğu büyük bir Kur'anı Kerim'i, burnunun ortasına indirdiği yakın okuma gözlüklerinin yardımıyla alçak bir sesle okuması veya yine aynı durumda iken etrafında bulunan torun veya akrabadan küçük kızlara Kur'anı Kerim'i okutarak öğretmeye çalışmasıdır. Şayet dükkanda ilgilendiği bir müşterisi yoksa, genelde hep bu şekilde gördüğümü hatırlarım.

Asker Teyze, basit bir alışveriş içinde bile İslam esaslarını anlatan, hayırla nasihat veren, her ürünü açıktan besmele ile açan, bir şeyi tartarken hak geçme korkusuyla pür dikkat kesilen, sürekli dua ile konuşan, dedikodu nedir bilmeyen canlı bir tebliğci, İslam'ı yaşayarak gösteren bir şefkat kahramanıydı.

Bütün güzel vasıflarının yanı sıra, rahmetli kocasının kirvelik emaneti olarak gördüğü bizlere de ayrıca ihtimam eder, daima sevgisiyle, şefkatli dokunuşlarıyla ve minik hediyeleriyle muhabbetini sağlam tutardı. Zaten diğer iki kardeşimin kirvesi de Asker Teyzemizin büyük oğlu Yusuf Abi olmuştu.

Asker Teyzemizi kendi aile büyüklerimizden farksız görür, önemli konularda danışır, fikir ve duasını alırdık. Yatılı okulu kazanarak gitmeden önce ve sonra her izne geldiğimde, mutlaka uğrayıp elini öpmek ister, çoğu kere abdestli olduğu için muvaffak olamazdım. Şafii mezhebinde namahrem karşı cinslerin ten teması namaz abdestini bozduğu için buna dikkat ederdi.

Sağlık Meslek Lisesinin son yılında nişanlandığım hayat arkadaşımı, ilk tanıştırdığım akraba ve aile büyüklerimin arasında Asker Teyzemiz de vardı. Onun hayır duasını ve onayını almak benim için çok kıymetliydi. İstanbul'da olduğumuz her bayramda giderek ziyaret ettiğimiz

değişmez sıla-i rahim duraklarımızdan birisi de Asker Teyzemizdi.

Asker Teyze, çocukluğumuzdan bugüne uzanan tarihin canlı bir sayfası, güçlü bir İslam kadınının nasıl olması gerektiğinin yaşayan bir örneği, Kur'anı Kerim ile hemhal olmanın ve konuşunca iyiliği ve güzelliği tebliğ etmenin tatlı bir temsilcisiydi. Şimdi dünya defterini kapatarak, Rabbinin huzuruna çıkmak üzere kabirde bekleyenler arasına katıldı. Yaşadığım hiç bir dönemde onun hakkında aile veya komşularından bir şikayet duymadım ve görmedim. Hayırlı amelleri, helalinden ticaretini yaparak büyüttüğü evlatları ve gönlünü kazandığı insanların hüsnü şahadetiyle, kulluk imtihanını Allah'ın izni ve lütfu ile kazanan bahtiyar kullar arasında olduğuna inanıyor ve mekanının Cennet olmasını, 39 yıldır ayrı kaldığı Asker Amcamız ile Cennette buluşmasını Yüce Rabbimizden niyaz ediyorum.

Yüce Allah, Asker Teyze gibi kahraman kadınlarımızı yanı başımızdan eksik eylemesin, sayılarını çoğaltsın. Asker Teyzemiz ve onun gibi yaşayarak can emanetini güzellikle teslim eden, kadın-erkek bütün geçmişlerimizin ruhuna El-Fatiha...

[Kamuda Yeni Trend Örgütsel Mobbing mi Oldu?](#)

Önce, işin uzmanından örgütsel mobbingin ne olduğunu hatırlatmış olalım:

"İşyerlerinde bir veya birden fazla kişi tarafından diğer kişi ya da kişilere yönelik gerçekleştirilen, belirli bir süre sistematik biçimde devam eden; yıldırma, pasifize etme veya işten uzaklaştırmayı amaçlayan; mağdur ya da mağdurların kişilik değerlerine, mesleki durumlarına, sosyal ilişkilerine veya sağlıklarına zarar veren olumsuz tutum ve davranışlara mobbing/yıldırma denir. Bunun kamu ya da bir işletme tarafından çalışanların bir bölümüne veya tamamına uygulanmasına da ÖRGÜTSEL MOBBİNG denir." (İsmail Akgün MEYAD Genel Başkanı)

Mobbing eylemi, bir nevi cezalandırma için yıldırma ve bulunduğu konumdan geri çekilmeye zorlama amaçlı yapılır. Kişiler arasındaki mobbingin ise farklı hedefleri olabilir. Kurumsal veya örgütsel mobbingte, muhataplara bir nevi sürü muamelesi yapılarak hizaya getirme, istenilen bölgeye yönlendirme gibi toplu amaçlar söz konusudur.

Örgütsel Mobbing, çalışanlara ve belli insan gruplarına karşı yapılabildiği gibi, diğer kurumlara karşı da uygulanabilir. Mesela, 2019 yerel seçimlerinden önce, özellikle Büyükşehir Belediyelerinin yetki ve imkanlarının olabildiğince genişletildiğini ve yerelleşmenin güçlü şekilde uygulandığını gördük ve yaşadık. Ancak, seçimlerden sonra merkezi hükümetle farklı partilere mensup belediye başkanlıklarının artış göstermesi üzerine tam tersi uygulamaların

baş gösterdiğini, bir kısım belediye yetkilerinin yasa ve yönetmelik düzenlemeleri ile geri alındığını veya sınırlandığını da gördük! Siyasi uyumsuzluk kurumsal politikaları etkiliyorsa, burada bir mobbing etkisinden söz etmek doğru olacaktır.

6 Eylül 2021'de açılması planlanan okullar için, henüz Covid-19 aşısı olmamış öğretmenlerin, eğitim çalışanlarının ve üniversite öğrencilerinin, 48 saatte bir PCR testi yaptırmaya karar

alınması da tipik bir örgütsel mobbing uygulamasıdır. Çünkü, sadece aşı olmayanlara acı ve ızdırap veren, tehlikeli sonuçları olabilen bir girişimsel işlem olarak, PCR testinin zorlanmasında gizlenen asıl gaye kişi istemese de aşı olmaya zorlamaktır. Bu testin hızlı, pratik ve acısız yöntemleri de varken, buruna iki uzun çubuğun sokularak sürüntü alındığı yöntemde ısrar edilmesi insani gelmemektedir. Üstelik, aşı olan ve hatta Covid-19 hastalığını geçirmiş olan kişilerin de bu virüsü taşıma, bulaştırma ve yeniden hastalanma durumu söz konusu iken, sadece aşı olmayanların PCR testine zorunlu tutulması hastalıktan korunmayı da zayıflatmaktadır.

PCR testi dayatması, anayasal güvence altında olan eğitim ve çalışma haklarına erişimi zorlaştırdığı, insanları güven duymadığı, üretici ve uygulayıcıların hiç bir sorumluluk almadığı deneysel sınırları yaptırmaya zorladığı için örgütsel mobbingdir. Bunun insani uygulaması hızlı ve vücuda girişimsel işlemi olmayan testlerin kurum girişlerinde tüm personel için yapılmasıdır. En azından aşı olmayanlar için böyle bir uygulamaya gidilmesi iyi niyet göstergesi açısından önemlidir.

Devlet memurlarının merakla beklediği, 2021 yılı toplu sözleşme görüşmeleri tamamlandı. İstenen ve olması gereken zam oranı ile diğer hakların verilmesi açısından yaşatılan hayal kırıklığı, hiç değişmeyen klasikler arasına zaten girmişti! Ancak, bu yıl hissedilen hüsrana örgütsel mobbing sosu da eklenerek acı katsayısında tavan yapıldı! En başta, Sayın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanımızın konuşma üslubu ve içeriği tam bir facia oldu. Devletin resmi onayıyla, yasal şartlarda ve Anayasamızın 51. Maddesine dayanarak kurulan bazı sendikaları, sırf üye sayıları fazla olmadığı için “**merdiven altı**” gibi kaba bir tabirle aşağılayan, sendika dışı faaliyetlerde bulunmakla suçlayarak hüküm veren ve ceza kararını açıklayan konuşması, çalışma tarihimize kara bir leke olarak geçmiştir!

Yasadışı işlerde bulunan sendikalar veya üyeler için işlem yolları bellidir. Adli ve idari süreçler işletilir. İçişleri Bakanlığının denetimi altında faaliyet gösteren sendikaları, sırf küçük ve muhalif kaldıkları için yok etmeye dönük haksız bir uygulamayı, belirsiz suçlama ve hakaretler eşliğinde ilan etmenin, anayasal hakları kullanmayı zorlaştırmamanın adı örgütsel mobbingten başka ne olabilir?

Sendika aidatı olarak maaşlardan kesilen parayı karşılamak için, devletçe verilen teşvik primini küçük sendika üyelerine vermeyeceğiz demek; buralarda kalmayın, yoksa maddi zarara uğrarsınız, zaten üç kuruş maaşınız var, daha da mağdur olursunuz mesajını vermek, küçük sendikalardan büyük sendikalara kaçışa zorlamaktır. Bunu talep eden ve masaya getiren yetkili sendikaların durumu da hemcins kurumlarına karşı ihanetten ve sinsilikten

başka bir şeyle anlatılamaz! Bu yöntemle; üyelerinin haklarını yeterince savunmayan, kendi astronomik maaşlarını ve lüks yaşamlarını koruyan, atanmasına vesile oldukları eş-dost ve akrabaların makamlarını sürdüren sendikaların, hata ve eksiklerini ortaya döken küçük sendikalardan kurtulmaları amaçlanmıştır. Kamu tarafında ise mutlak uyumlu ve itaatkar, eylem yapma yeteneğini kaybetmiş, üyelerini bastıran ve uyuşturan sarı sendikaların dışında aykırı sesler istenmediği için, herkes mutlu ve memnun gözüküyor.

Anayasal ve demokratik hakların kullanılmasını zorlaştıran, belli davranış kalıplarına yönlendiren kamu yaklaşımları, örgütsel mobbing etkisiyle istenmeyen sonuçlara gebedir. Siyasi iktidarın EYT, Süresiz Nafaka, nepotizm gibi sosyal sorunların giderilmesindeki isteksizliği ve yanıltıcı ısrar gibi tavırlarının karşılığı, demokratik seçim sandıklarına mutlaka yansımakta ve son yerel seçimlerde olduğu gibi büyük tepkilere neden olabilmektedir. Son zamanlarda sıkça karşılaşmaya başladığımız kurumsal/örgütsel mobbing uygulamalarının, bu tepkileri daha da arttıracakları açıktır. Ciğerparemiz olan evlatlarımızı bile bazen terbiye için cezalandırabiliyorsak, bizi üzen ve hayatımızı zorlaştıran yöneticilerimizi neden cezalandırmayalım?

Kişiler geçici, makamlar dünya için kalıcıdır. Şu fani dünyada bir hoş seda bırakmanın, bunca hayırlı hizmetlerde bulunmanın muhteşem güzelliğini bozmayalım. Hayatı herkes için daha kaliteli yaşanabilir hale getirmek için ne yapabiliriz, ona odaklanalım! Baskıcı ve yıldırıcı tavırlar ne devletimize ne de devlet adamlarımıza hiç yakışmıyor! Kadim medeniyetimize gölge düşürüyor! Geleceğe olan umudumuzu ve şevkimizi kırıyor. Yol yakınken, kalplerimizi birbirinden uzaklaştıran bu anlayıştan vazgeçmesini ve Sayın Bakanlarını da uyarmasını, hassaten Sayın Cumhurbaşkanımızdan bekliyoruz ve diliyoruz!

[Camdan Köşklerde Oturanlar, Başkasına Taş Atmasınlar!](#)

Afganistan'daki son gelişmeler üzerine, hemen her kesimden yorumlar duyduk veya dinledik.

Kimisi Taliban güçlerini aşırı överek muhteşem bir zafer kazandıklarını, İslami hükümlerin tam uygulanacağı bir devlet kurduklarını söyledi. Bazıları da Taliban'ın şahsında İslam'a olan kin ve nefretlerini kusarak tam bir batılı gözüyle aşağıladı ve karalama kampanyalarına katıldı. Bir kısım dindar vatandaşımız da düşman gibi olmasa da eksiklerini ve hatalarını sayıp dökerek iddia ettikleri gibi İslami bir rejim kuramayacaklarını ispat etmeye çalıştı.

Afganistan hakkında derinlemesine bilgilere sahip değilim. Hemen herkesin bildiği üzere; Afganistan zorlu bir coğrafyaya sahip ve normal savaş taktikleri yetersiz kaldığı için işgal ve sonrasında tutunma zorluğu yaşanan, yer altı zenginlikleri yüksek bulunan, maalesef uyuşturucu üretim ve imalat merkezine dönen, kurtuluş savaşında Pakistan gibi kardeşliğini gördüğümüz ve bize ilk diplomatik temsilci gönderen, Rusya'nın bir süre işgal edip çıkmak zorunda kaldığı, 11 Eylül saldırısından sonra ABD'nin saldırıp işgal ettiği mazlum bir İslam beldesidir.

İstanbul'u 5 yıl işgal ettikten sonra, savaş yapmaksızın çekilen İngilizler gibi, ABD'nin de Afganistan'dan apar topar ayrılmasının herkese şüpheli geldiği açıktır. Sebep ne olursa olsun, sonuçla ilgilenmek veya sonucu iyileştirmek esas olacağına göre, Afganistan'ın geleceğine

odaklanmak ve iyiliği için hem dua, hem de yardımda bulunmak her Müslüman ülkenin ve bizlerin kardeşlik borcudur.

Kabul edelim ki şu anda yeryüzünde Allah'ın emir ve yasaklarının, Peygamberin sünnetinin ve adaletinin tam yaşandığı bir İslam ülkesi yoktur! Olduğunu iddia edenlerin hepsinde arızalar ve sorunlar gizlenemeyecek derecede açıktır. İslam'ın doğup geliştiği Hicaz bölgesi dahi, İngiliz oyuncağı Ehl-i Sünnet düşmanı Vehhabi adıyla maruf isyankar bir kabilenin yönetimi altındadır.

Biz Türkiye olarak, kuruluşumuzda kabul edilen Anayasamızdan resmi dinimizin İslam olduğunu 1928'de çıkarmışız! Yavuz Sultan Selim'in fethiyle Osmanlı'ya geçen İslam Halifeliği yani Ümmetin Liderliğini 1924'de kaldırmışız. İçinde İslam adına esintiler bulunan ne kadar kanun ve mevzuatımız varsa hemen hepsini zamanla bozmuş veya yok etmişiz. Mesela Türk Medeni Kanunu gibi! İslam'ın öngördüğü aile yapısına karşı son dönem muhafazakar(!) partilerimiz, geçmişin tek partili (CHF) ceberutundan bile daha şedit ve daha zalim yasalara imza atmaktan çekinmemiştir! Vakıf paralarının gasp edilerek VakıfBank adıyla faizde çalıştırılması, Zinanın suç olmaktan çıkarılması, süresiz nafakanın yasallaşması, çocuğun velayetinin babadan alınması ve haczinin başlaması, babanın aile reisliğinden kovulması, iftira da olsa kadın beyanının esas alınması, karı-kocalık yerine cinsiyetsiz eş-eş kavramlarının getirilmesi, domuzun kasaplık hayvan yapılması vb. İslam'a aykırı işlerin hepsi sözde dindar, muhafazakar partilerin eseridir!

Afganistan'da Taliban rejiminin iddia ettiği gibi İslami bir yönetim sistemi kurmaları, batıl ideolojilerden kendilerini korumaları Müslümanları memnun ve mesrur edecek gelişmeler olacaktır. Gerçekleşmesi için dua etmek borcumuzdur. Baştan kötü veya hatasız kabul etmek akla ve imana sığmaz.

Taliban rejiminin veya başka devletlerin İslam'a aykırı yönlerini sayıp dökerek taş atanların önce kendi oturduğu camdan köşke dikkat etmesi gerekir. Zira karşıdan gelecek en küçük taşla bile zarar göreceği mutlaklıdır.

İslam dini, yeryüzünde fertler bazında çok güzel yaşanabiliyor. Şuurlu ve gayretli Müslümanlar küfür rejimlerinde veya İslam ülkesi olduğunu belirten yerlerde bulunabiliyor. Ama devlet rejimi olarak, İslam dinini yaşadığını iddia eden ülkelerin hepsinde kronik sorunlar var. Kimisi mezhepçiliğin, kimisi siyasi diktatörlüğün, kimisi kafir özentisinin ve işgalinin

pençesinde kıvranmaya devam ediyor.

Afganistan, Osmanlı idaresinde olduğu gibi bazı dönemler hariç, tarih boyunca zulme ve işgale uğramış mazlumlar diyarı bir beldedir. Irk ve mezhep fitneleri onları da bozmuş ve kan davalarına dönmüştür. Şu anda, sırf büyük şeytan ABD'nin esaretinden kurtuldukları için bile sevinmemiz gerekir. Hayırlı ve güzel işlerinde destek vererek, yanlışlarında karşı çıkarak, İslami bir duruşla dayanışma içinde yaklaşmamız gerekir.

Yüce Rabbimizden, İslam beldelerindeki bütün işgallerin bittiğini görebilmeyi niyaz ederiz.

Görsel kaynağı: <https://unsplash.com/photos/8A7M2u4G4d0> - Afghanistan from the Pamir highway

Kuzuyu Kurda Teslim Eden Sistemden Hayır Gelirmi?

Her ne kadar, ülkemizdeki hükümet sistemi değişmiş, Bakanlar Kurulunun yapısı, üyeleri ve

yetkileri itibarı ile farklılaşmış ise de kurumların yönetiminde halen en etkili sistem olarak bakanlık teşkilatları hüküm sürmektedir.

Bazı kurumların veya alanların, aynı Bakanlık çatısı altında birleştirilmesi, görünüşte pratiklik ve tasarruf gibi gözükse de aslında yönetimde kolaylık ve sindirimde rahatlık için yapılmış gibidir!

Ne demek istediğimi örnekler üzerinden açıklayayım:

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı asla birlikte olmaması gereken bakanlıklardır. Burada Çevre kısmı kuzu, Şehircilik de kurt gibi güçlü ve baskındır. Çevre yapısının Şehircilikle birlikte aynı ekiple yönetilmesi ve uyuma zorlanması, hırslı müteahhitlerin ve rant fırsatçılarının karşısında zayıflatılması sonucunu doğurur. Çünkü, ekonomik gücü yönetenler, hem siyasette hem de bürokraside her zaman daha etkilidirler!

Tarım ve Orman Bakanlığının da bir arada olması sistematik ve mantıksal bir hatadır! Çünkü birinin varlığı ve gelişimi, diğerinin yokluğunu ve gerilemesini gerektirir. Orman alanları iki nedenle yok edilir: Ya doğrudan imar ve iskana açılır veya tarım alanlarına çevrilir. Orman kısmı her zaman üvey evlat gibi zayıf ve korumasız kalır. Tarım önemli ve gereklidir ama Ormanlar ile dost olduğu söylenemez. O yüzden ayrı ve objektif ekipler tarafından yönetilmeleri ve gözetilmeleri gerekir.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı da başarısız bir eşleşme örneğidir. Çalışma kısmı üretime odaklı iken, sosyal güvenlik kısmı ise prim ödeyenler ve korunan kesimler özelinde tüketime ve harcamaya odaklıdır. Mevcut Bakanlık teşkilatı incelendiğinde, tamamen çalışma odaklı yapılandığı, sosyal güvenlik tarafını temsil eden Sosyal Güvenlik Kurumu / SGK'nın sadece ilgili kuruluşlar sekmesinde eğreti bir ilişki içinde kaldığı görülecektir.

SGK'nın bağlı olması gereken yer aslında Sağlık Bakanlığıdır! Buna karşılık Sağlık Bakanlığının da ülkenin en büyük hastane işletmecisi ve SGK'nın müşterisi gibi davranmayı bırakarak, asıl görevi olan sağlığın korunması, hizmet ve ürün kalite standartlarının belirlenmesi, denetlenmesi, sağlık sektöründeki ilaç, medikal, biyomedikal gibi paydaşların tescil ve ruhsatlandırılması, halk sağlığının geliştirilmesi, koruyucu ve 1. basamak sağlık hizmetlerinin yaygınlaştırılması gibi alanlara odaklanması gerekir. Şu anda sağlığın fiilen patronu SGK gibidir. Çünkü en büyük sağlık harcamalarını yapan, kurallarını koyan ve uygulatan

konumdadır. SGK'nın Sağlık Bakanlığı çatısı altında olması gerekir. Hastanelerin de yerel yönetimler ve üniversiteler tarafına geçmesi lazımdır.

Bir de adı ile müsemma olamayan Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığımız var! Aile Bakanlığı ama nedense teşkilatında sadece kadınlar, çocuklar ve yaşlılar var! Erkek denilen insan cinsi yok sayılmış! Zaten neredeyse bütün Aile Bakanlarımız feminist örgütlerin doğrudan temsilcileri veya bunların icazetleriyle gösterilen adaylardan seçildi. Bakanlığın taşra teşkilatları da silme kadınlardan teşkil edilince, aslında Kadın Bakanlığı demek gerekirken, Aile Bakanlığı denilmesi bu gerçeği ve sonucu değiştirmiyor! Bu yapıdan hasıl olan kanun ve diğer mevzuatların, ülkeyi nasıl bir sosyal yangın alanına çevirdiğini hep birlikte yaşayarak görüyoruz. Türkiye'de aile kurumu, hiç bir zaman bu kadar savunmasız ve saldırı altında kalmamıştı!

Sistematik sorunlar, günübirlik çözümler ile yok edilemez. Önce kurumsal yapılarımızı düzeltmemiz gerekiyor. Allah yardımcımız olsun...

[Orman Yangınları Bizi Nelerle Yüzleştirdi?](#)

Son bir hafta on gündür, ülkemizin sıcak ve kıyı bölgelerinde yayılan orman yangınları, bize adeta ayna tutarak kendimizle ve yapıp ettiklerimizle yüzleşmemizi sağladı.

En başta ne kadar cahil, düşüncesiz, vurdumduymaz, ihmalkar, bencil ve acımasız olduğumuzu gösterdi!

Sonra, içimizden bazılarının hıyanette dudak uçuklatacak kadar sınır tanımadığını, teröristlerin asıl amacının asla hak ve hürriyet olmadığını, tamamen yıkıcı, yok edici şeytani davalarını bütün iğrençliği ile ortaya çıkardı!

Her olaydan siyasi rant devşirmek isteyenlerin sinsi fırsatçılığını ve sorumsuz davranışlarını siyasi manevralarla gizlemek isteyenlerin pişkinliğini ortaya döktü!

Ne demek istediğimin ayrıntılarına girmeden önce, halen aktif görevde bulunan bir Sivil Savunma Amiri olarak, yangın hakkında kısa teknik bilgiler vermek ve olayın vahametini açıklamak istiyorum.

YANMA ELEMANLARI

**YANICI
MADDE**

ISI

OKSİJEN

Yanma olayı, yanıcı maddenin oksijenli bir ortamda belirli derecede ısıya maruz kalması ile başlayan kimyasal bir reaksiyondur. Bu 3 yanma elemanından en az birisi ortamdaki çekilmeden veya bitmeden zincirleme devam eden bir süreçtir. Yanma başlayınca çok hızlı bir şekilde büyür ve muazzam bir enerji birikimine neden olur. Normal bir oturma odasının tutuşma sonrası alev

deryasına dönmesi en fazla 3 dakika, bir dairenin komple yangınla sarılması en fazla 5-6 dakika, 4-5 katlı bir binanın tamamen yangına teslim olması en fazla 15-20 dakika sürer!

İlk başta tutuşma döneminde söndürülemeyen her yangın, kaybedilmiş bir cephe savaşı gibidir. Yangını söndürme ve soğutma çalışmaları ise, oluşabilecek mal ve can kaybını en aza indirmek için yapılan çaresiz savunma ve korunma mücadelesidir. Aslında yangınla mücadele olmaz, yangını önleme ve engelleme olur. Çünkü hızını almış bir yangını durdurmak çok zor, çok tehlikeli, çok maliyetli ve çok yönlü teknik yeterliliği gerektirir.

Her yangın aynı değildir. Çünkü yanan maddenin özelliği yangının etkisini ve şiddetini belirler. Yangınları, yanan maddelerin niteliğine göre 5 sınıfta inceliyoruz:

1. A SINIFI YANGINLAR (KATI MADDE YANGINLARI)
2. B SINIFI YANGINLAR (SIVI MADDE YANGINLARI)
3. C SINIFI YANGINLAR (GAZ YANGINLARI)
4. D SINIFI YANGINLAR (HAFİF METAL YANGINLARI)
5. F SINIFI YANGINLAR (BİTKİSEL ve HAYVANSAL YAĞ YANGINLARI)

Orman yangınları A sınıfı katı madde yangınlarının en zorlu ve ağır örneklerinden birisidir. Diğer yöntemler de etkili olmakla beraber, asıl müdahalesi SU ile yapılır.

Yukarıda gördüğünüz gibi, ateşin tutuşması için gerekli 3 elamandan ikisi, yani oksijen ve yanıcı maddeler etrafımızda her yerde hazır ve yoğun şekilde bulunuyor. Geriye sadece ısı kaynağı kalıyor. Ormanlık alanlarda düşünceşizce bıraktığımız şişe vb. cam parçaları, parlak yüzeyli metaller, sönmeyen atılan izmaritler, rastgele dökölüp gidilen mangal artıkları gibi malzemeler, yangının başlaması için gerekli ısı kaynağını kolayca sağlayabiliyorlar. Havadaki nemin iyice düşerek ağaç, dal ve yaprakların kurumması, aşırı yükselen hava sıcaklığı dalgası da ateşin başlaması için özel destek veriyor. Yangın için mükemmel ortamı doğuruyor.

İşte çer çöplerimizi, cam şişe ve metal içecek kutularımızı, küllerimizi hiç düşünmeden sağa sola atabilen insanlarımızın, ne kadar bencil, cahil, saygısız ve umarsız olduğunu bu yangınlar sayesinde görüp yaşamış olduk. İhmal ve kasta varan hatalarımızın acı sonuçlarıyla yüzleşiyoruz.

Bu kadar çok sayıda yangının aynı anda başlamasını sadece doğal sebeplere ve ihmallerimize bağlarsak gerçeklerden kopmuş oluruz. Elbette, bu ortamı fırsat bilerek yangın çıkaran veya kendi çıkarmadığı yangınları bile üstlenerek kirli rantından geçinmek isteyen PKK gibi hain terör örgütleri de çirkin yüzlerini tekrar gösterdiler. Orman yangınlarını çıkarmaları veya üstlenmeleri ile o hainlerin asıl derdinin meşru haklara kavuşma olmadığı iyice belli oldu. Sistemle veya sistemi yönetenlerle sorunuz olabilir. Bunu terör yoluyla çözmeye kalkmanız kabul edilemez aşağılık bir durum iken, vatanımızda yaşayan bütün canlıların ortak değeri, milli güzelliğimiz olan ormanların yanıp yok olmasını istemek, nasıl bir esfel-i safilin çukur halidir? İnsanlara olan düşmanlığınız yetmedi de masum dilsiz hayvanlara, çiçeklere, böceklerle ve yüzyıllık ağaçlara olan düşmanlığınızla mı tatmin olacaksınız ey soysuzlar!

Vallahi sizde zerre kadar bir akıl olsaydı, bırakın orman yangınlarını üstlenmeyi, çıkan yangınlara dağdaki teröristinizle bile müdahale ederek söndürmeye çalıştığınızı göstermeniz gerekirdi! Sizler, necip Müslüman Kürt halkının asla temsilcisi olamaz, ancak şeytanın ve şeytani devletlerin ucuz taşeronluğunu yapabilecek çapsiz, düşüncesiz, imansız halk ve hak düşmanları kalabilirsiniz! Kendisine ateşin çocukları diyen bu soysuzları, sonsuza dek Cehennem ateşinden ayırma Ya Rabbi!

Şu anda olağanüstü bir yangın fırtınası dönemi yaşıyoruz. Doğal veya suni şekilde çıkan yüzlerce yangın söz konusudur. Bu kadar farklı coğrafyada aynı anda çıkan yangınlarda dünyanın en güçlü ülkeleri bile çaresiz kalmaktadır. Nitekim bunu yakın zamanlarda meydana gelen büyük ABD ve Avustralya yangınlarında hep birlikte izledik. Elde bulunan imkanlar yangın yerlerine bölüştürüldüğünde, hepsini birden tatmin edecek bir fayda sağlamak mümkün olamıyor. Sadece bir yangın mahalline bakarak, ülkenin anormal yetersiz kaldığını iddia etmek haksızlıktır. Bu şartları sağlıklı değerlendirmeden, imkan dahilinde katkı sunmak yerine, siyasi zarar vermek için anormal yıkıcı kampanyalarla uğraşanların hali ve şiddeti kesinlikle iyi niyetli olmadıklarını ele veriyor. Şimdi kavga değil KATKI zamanıdır! Katkın varsa yap veya söyle! Moral bozacaksan, fitne çıkaracaksan, lütfen sus ve işine bak kardeşim! Yangın sönünce yine kronik muhalefetine devam eder, haklı veya haksız eleştirilerini yaparsın. Şu anda bütün hükümet ve Cumhurbaşkanı topluca istifa etse, yangınlar kendiliğinden mi sönecek? Yerlerine hazır kıta bekleyen mükemmel bir ekip var da biz mi bilmiyoruz? Bu yangınlar sayesinde, ne olursa olsun istemezük diyen yıkıcı muhalifler ve onların dış kaynaklı planlı saldırıları ile de yüzleşmiş olduk.

Elbette fırsatçı muhaliflerin eline koz verenlerin durumunu da belirtmek gerekir. Tam yangın sırasında ormanlık alanların turizme teşvik amacıyla sınırsız şekilde düzenlenebileceğini gösteren kanunu çıkarmanın alemi var mıydı? Bu kadar mı sabırsız otelci ve müteahhitlerimiz var? Millet için yeni kuşku ekmenin ne gereği vardı? Türk Hava Kurumu'nu büyük bir dolandırıcılık şebekesiyle çökerten emekli tümgeneral Osman Yıldırım, 2009 yılında seçilerek THK Başkanı oldu. Osman Yıldırım kurduğu THK vakfı ile 13 anonim şirket açtı ve bankalardan 800 milyon TL kredi çekerek THK'nın bütün mallarını ipotekledi. Sonunda yolsuzluktan tutuklandı ve ekibiyle birlikte hapse atıldı. Yerine atanan kayyum başkan ve en büyük iş ortağı olan Tarım Bakanlığı, THK'yı kurtarmak yerine tasfiye kurumu gibi çalışarak fiilen canlı cenazeye çevirdi. Uçaklar ihale dışı bırakıldı, bakımsızlıktan uçamaz hale geldi. Deneyimli ekipler dağıtıldı ve bir efsane elbirliği ile yok edildi. Yangın uçaklarını bir şekilde

Türk Hava Kuvvetlerine devretmek, deneyimli ekiplerin hizmetlerinden yararlanmak, sürdürülebilir ve ekonomik bir yönetim modeli kurmak mümkündü. Onun yerine araçların zengin edildiği, ülke kaynaklarının yabancılara aktarıldığı kiralama modeline gidildi. Yani yönetenlerin ehliyet ve liyakatsizliğinin de acı faturası ile yüzleşmek zorunda kaldık.

Bize düşen, bir nevi savaş cephesine dönüşen yangın alanlarını en kısa sürede söndürmek için önyargısız, amasız, çekincesiz elbirliği ile mücadele etmek ve sonrasında oturup her şeyi baştan sona değerlendirerek, aynı hatalardan korunmak üzere tedbir almaktır. Aklın yolu birdir. Mesela, bize yardıma gelen yabancı ülke uçaklarının genelde Hava Kuvvetleri içinde barındığını görüyoruz. Demek ki bizim de havadan yangınla mücadeleyi Hava Kuvvetlerimiz içinde organize etmemiz gerekir. Mesela, yangından boşalan arazileri güzelce etüt ederek, yangına dayanıklı ve ekonomik olarak sürdürülebilir ağaç türleriyle çeşitlendirelim. Ormanları yaşayarak koruyan, hem fayda sağlanan hem de özenle bakılan mecralara dönüştürelim. Zaten çok az bulunan ormanlık alanların turizm, madencilik vb. amaçlar için kolayca harcanan değersiz metalar olmaktan çıkaralım! Sadece belirli şirket çıkarları ve birkaç ayrıcalıklı şahsın rant gözüyle bakmaktan vazgeçelim.

Bunlar işin maddi, yani fiili dua kısmıydı. Bir de yaşadığımız bu felaketler için her birimizin nefis muhasebesi yaparak, günah ve hatalarımızdan dolayı Allah'tan af dilememiz ve bu afetlerden kurtulmak için, semavi yardımlarını samimiyetle dua ederek istememiz gerekir. Genel afetler masum-suçlu ayırmadan herkesi etkiliyor. Bizim de masum-suçlu gözetmeden topluca niyazda bulunmamız icap eder.

Yüce Rabbimiz, bu yangın ve benzeri afetlerini üzerimizden kaldırsın, kalplerimize iman ile hidayet ve iyilik versin. Şer odaklarının ve şeytan uşaklarının fitnelerini kendilerine çevirsin. İçimizdeki masum ve mazlumlara hatırına bizleri affeyesin! Amin...

[Karşılıksız İyilik Var mıdır?](#)

“İyilik yap, denize at. Balık bilmezse Halık bilir!” diyen büyüklerimiz, iyilikte son noktanın Halık yani Yüce Yaratıcı Allah’ın rızası olduğunu teyit etmişler.

Yapılan iyiliklerin hepsinde bir karşılık beklenir. Bunların en masumu şüphesiz Allah rızası ve yapanın kendi gönül huzurudur.

Samimiyet ve ihlas zayıflayarak nefsanî duygular veya çıkar beklentileri ön plana çıktıkça, iyiliğin kendisi küçülür, reklamı ve beklenen etkisi artar.

İyiliğin ilk hastalığı bilinme ve duyulma arzusudur. Sağ elinizin verdiğini sol eliniz görmesin diye uyarın Peygamber Aleyhisselamın sözü nedense çabuk unutulur. Mümkün olduğunca şahitler huzurunda ilan edilerek yapılır iyilikler. Şahit bulunamazsa sosyal medya ve basın imdada yetişir.

İyilik adına yapılan yardım ve bağışların miktarı ve sıklığı arttıkça bazı kişilerde ince bir kibir damarı yürüyüp gelişir. Nimetlerin emanetçisi olduğunu unutarak nimet veren pozisyonunda kendisini iyilik yaptıklarından daha kıymetli ve hayırlı görmeye başlar. Bu durum hal ve

hareketlerine de sirayet eder, değişik tavırlar göstermeye başlar.

İyiliğin karşılığında beklenen abartılı teşekkür ve minnet ifadeleri zamanla yetmeyebilir. Bu beklenti fiili karşılık ve hizmet talebine dönüşebilir. Bedava peynir ancak fare kapanında olur tespiti de bu gerçeğin farklı bir ifadesidir.

Siyasi beklentileri olanların yardım ve destekleri özellikle seçim zamanlarında yoğunlaşır. Oy beklentili iyilik hareketlerinin toplumda kanıksanarak normal görüldüğünü söyleyebiliriz. Beklentiler karşılanmayınca kesilen iyiliklerin, kişisel kaynaklardan değil kamu imkânlarından sağlandığını söyleyebiliriz.

Ahir zamanda hastalanan ve yozlaşan anlayışlarımız arasında iyilik kavramının da yer aldığını kabul ederek, teşhisimizi doğru koymalı, sonra hep birlikte iyiliğin tekrar yüceltilmesi için tedavi yoluna gitmeliyiz.

Küresel ekonomik çarkların dayatması ve ülkelerin bağımsızlığını fiilen yok etmesi, egoist ve kapitalist psikolojinin salgın boyutunda yayılmasına neden olmuştur. Artık kendi başına yetebilen ülke neredeyse hiç kalmamıştır.

Siyonist finansal sistemin küresel hakimiyeti içinde kendi ekonomik düzenini kuramayan Müslüman ülkeler de kaçınılmaz ekonomik sömürgelere dönmüştür. Tepe yönetimlerde kangrene dönüşen bu hastalıklı düzen varken, halk seviyesinde ideal yapının kurulması ve gelişmesi çok zor, pahalı ve uzun vadeli bir çalışma gerektiriyor.

İslam toplumlarında halkın birliğini ve dayanışmasını baltalayan ve fiilen yardımlaşmayı imkânsız kılan Pandemi gibi özel şartlar nedeniyle, sosyal ve ekonomik yıkım etkisi artıyor, felaketin yaşanma süresi kısalıyor. İyilik düşmanı bu gelişmelerin birbirinden bağımsız ve alakasız olduğuna ise ancak saflar inanır!

Siyonist düzenin veya Çin gibi güncel aparatlarının zehirli iyiliklerine karşı her zaman uyanık ve tetikte olmak gerekir. Çünkü onların iyiliğe karşı beklentileri bizleri sömürgelere ve köleliğe götüren kayıtsız şartsız teslimiyettir. Biz bu filmi geçmişte ABD yardımları ile yok edilen savunma ve uçak sanayimizle görmüştük. Benzer senaryolara kurban olmayalım. Cazip tekliflerine kanarak köprü, otoyol ve liman gibi stratejik tesislerimizi bunlara kaptırmayalım! Ülkemizin sınırlı miktardaki tarım alanlarını Siyonist ve yabancı mihraklara kaptırmayalım.

Sözün özü her iyilik bir karşılık beklentisi doğurur. Bunların en masumu Allah rızasıdır. O'nun ve Resulünün tavsiye ettiği iyilik şartları da bellidir. Zekat ve fitr gibi zorunlu yardımlar iyilik değil bir borcun ifasıdır. Bunlardaki hatalarımızdan başlayarak iyiliğimizi lekeleyen tüm eksiklerden arınma şuur ve gayretini Kadir Mevla'm cümlemize nasip ve müyesser eylesin! Amin.

Görsel kaynağı: www.pngitem.com

Erkeklerin Namus ve Şerefleri Kadınlara Emanettir!

Çağları aşan güzelliği ve kapsamıyla mükemmel bir insanlık manifestosu olan Veda Hutbesinde, Sevgili Peygamberimiz ve biricik önderimiz Hz. Muhammed (s.a.s.) Efendimiz “*Ey insanlar! Kadınların haklarına riayet etmenizi ve bu hususta Allah’tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları Allah’ın emaneti olarak aldınız. Onların namus ve iffetini Allah adına söz vererek helâl edindiniz.*” buyurmuşlardı. Şüphesiz Kur’anı Kerim’den doğrudan süzölen bu evrensel kaidenin “*Erkekler, kadınların koruyup kollayıcılarıdır...*” Nisa/34 gibi temel dayanakları da mevcuttur.

Atıfta bulunduğum Veda Hutbesinin ve Ayet-i Kerimenin devamında belirtilen önemli bir husus da kadınların erkeklere emanet olarak verilmesinin devamında kadınlara da erkeklerin

namus ve iffetlerinin emanet edildiği ve korumaları gerektiği açıkça belirtilmiştir. Erkekler kavvam sıfatıyla ailenin reisliğini ifa edecek, rızkın temini için çalışacak, yedirip giydirecek ve her türlü kötülükten korumaya çalışacaktır. Hanımları da onların yardımcısı, sırdaşı ve danışmanı olarak destek verirken, namus ve iffetlerini sakınarak yuvalarını çocukları ile birlikte cennetten bir köşke çevirmeye gayret edecektir.

Vahşi kapitalizmin getirdiği şartlar, faizle çalışma düzeni ve insani olmayan adaletsiz ekonomik politikalar sonucu, önce erkeklerin tek başlarına rızklarını temin edebilme güçleri kırıldı. Sonra ucuz ve sömürüye açık işgücü kaynağı olarak kadınların da piyasa çarklarına girmeleri için zorlamalı ve teşvikli şartlar oluşturuldu. Toplumsal Cinsiyet Eşitliği projeleri kapsamında geleneksel cinsiyet kalıplarına ve rollerine savaş açıldı. Cinsiyetler doğuştan gelen kaderi sonuçlar olmaktan çıkarılıp "gender" tanımlamasıyla tercih edilebilir ve istenildiğinde değiştirilebilir metalar arasına sokuldu. Cinsiyet temeli yok edilince cinsiyetlere dayalı analık-babalık gibi temel kadın erkek rolleri de hedef alınarak yok edilmeye çalışıldı.

Bu savaşın başarılı olabilmesi için, tarih boyu hemen her toplumda gelişerek yer alan geleneksel aile yapısı ve özellikle İslami Aile kültürü bütün sözleşme ve yasaların temel düşmanı yapıldı. Erkeklerin kısmen kendi hatalarının da (cehalet, haksızlık, nefisperestlik, zalimlik, sadakatsizlik gibi) tetiklediği gelişmeler içinde bütün yetki ve ayrıcalıkları yok edildi. Aile içinde evli olarak kalmaları neredeyse tuzak kadar tehlikeli ve güvencesiz bir hale getirildi.

Erkek veya kadınların evlilik bağı olmadan tek başlarına ve meşru yollardan karşılayamadıkları tek ihtiyaçları cinsel yaşantıdır. Özellikle erkeklerin bu konudaki ihtiyaç ve zaafiyeti had safhalarda gezindiğinden Müslüman ve sağlıklı her erkeğin evlilik yapmasından başka çıkar yolu neredeyse bulunmamaktadır. Nefsini sakındırmayı başarmış ve kendini haramlardan koruyabilmiş müstesna birkaç kişi dışında, bu esas geçerli ve zaten Hz. Peygamberin açık emri ve sünneti olan bir durumdur.

Evlilik, tarafların karşılıklı olarak cinselliklerinden yararlanma hakkı ve ruhsatı verirken, 5237 sayılı Türk Ceza Kanununda 102. Maddenin 2. fıkrası ile bu hak ve ruhsat fiilen iptal edilmiştir. Bütün evli erkeklerin eşleri sabah karakola giderek "-Dün gece kocam bana tecavüz etti" şikayetinde bulunabilir ve kocasının 12 yıldan az olmamak üzere hapis cezası almasını sağlayabilir! Çünkü "... Bu fiilin eşe karşı işlenmesi hâlinde, soruşturma ve

kovuşturmanın yapılması mağdurun şikâyetine bağlıdır.” hükmü kadınlara sorgusuz sualsiz bu hakkı vermektedir!

Pozitif ayrımcılık adıyla yapılan haksızlıkların eşitlik ilkesine aykırı sayılamayacağına dair hüküm 2010 yılında Anayasamıza eklenerek, daha sonra İstanbul Sözleşmesi ve 6284 yasınının çığ gibi erkek hakları üzerinden geçmesine yasal kılıf yapılmıştır. Kadının beyanı ile 3-6 aydan başlayan uzaklaştırmalar, velayet haklarının iptali gibi çok sayıda haksız ve cinsiyetçi uygulamalar söz konusudur. 1985 yılında imzalanan CEDAW anlaşması ile başlayan süreç içinde, 1926 tarihli ilk Türk Medeni Kanunu lağvedilmiş, bu kanunun getirdiği esaslar iptal edilerek 2001 yılında 4721 sayılı yeni Türk Medeni Kanunu içine aile yapımızı kökünden yozlaştıran hükümler konulmuştur.

Kısaca özetlemeye çalıştığım şartlardan dolayı, erkeklerin aile ve toplum içindeki hayatları sürekli bir tehdit, kısıtlama ve değersizleştirme ortamı içinde sürebilmektedir. Bu şartlarda Allah’tan korkarak haramdan kaçınan ve evlilik içinde huzur ve mutluluk arayan bütün erkeklerin namusu, şerefi, geleceği, sosyal itibarı, ekonomisi ve iş hayatlarındaki kariyer güvenceleri hanımlarına emanettir. Hatta hanımı olmayan kadınlar da bu emaneti paylaşmaktadır. Çünkü yasalarımız kadınları tabulaştırmış, erkekleri doğuştan suçlu ve değersiz kabul etmiştir. Sözde aile politikaları için kurulan bakanlığımızın içinde kadınlar için genel müdürlük varken erkeklere özel hiç bir oluşum yoktur! Sayın Aile Bakanlarının ağızlarından da kadından başka bir konu duyulduğu (yaşlı, engelli ve çocuklar dışında) vaki değildir!

Velhasıl, günümüzde erkeklerin kadınlar ve kanunlar karşısındaki gücü ve iradesi, tıpkı görseldeki kedi yavrusu kadar aciz, etkisiz ve savunmasız hale getirilmiştir. Her şeye rağmen, genel yapısını bozmadan koruyabilen ve yasal zeminini kaybetse de aile reisliği konumunu sürdürebilen erkeklerin ve ailelerin varlığının yegane nedeni, kahraman ve hamiyetperver kadınlarımızdır. Onlar ki, gerek inançlarının etkisi ve Allah’ın rızası gayesiyle, gerekse geleneksel eğitimlerinden, fitratlarından ve vicdanlarından süzülen insanlıklarının sonucu olarak kocalarına tabi oluyor, çocuklarına ve namuslarına özenle dikkat ediyor, yuvalarının huzurlu birer cennet köşesine dönmesine vesile oluyorlar. Allah cümlesinden razı olsun! Sayılarını çoğaltsın! Eğer bunca haksızlık ve adaletsizliğe rağmen sosyal patlamalar, isyanlar ve yağmalar tıpkı batı medeniyetlerinde olduğu gibi yaşanmıyorsa, bunun temel nedeni güçlü sosyal bağlarımız, dayanışmamız ve aile birliğimizdir. Aile birliğimizin, bütün saldırılara

rağmen kendisini korumaya devam edebilmesinin en önemli nedeni de aileye ve değerlerine bağlı kadınlarımızın bütün kışkırtmalara rağmen var olmaları ve bozulmadan devam edebilmeleridir. Analar sadece çocukları değil, toplumları doğurur ve büyütürler! Sağlıklı, inançlı ve dirayetli analarımız var olduğu sürece gücümüz ve umudumuz devam edecektir.

Ne mutlu emanetine sahip çıkan ve kocasının namusunu kuşa kurda yedirmeyen, harama baktırmayan, helali olabildiğince yaşatan kahraman kadınlarımıza! Ahir zamanın en büyük cihatlarından birisini onlar yapıyorlar! Kendilerini, kocalarını ve çocuklarını ateşten korumak için gece gündüz uyanık kalmaya gayret ediyorlar. Yüce Allah, onların bu ağır imtihanlarına kolaylık versin! Siyasilere, yöneticilerimize ve biz vatandaşlara hidayet, feraset, istikamet ve hayırda birlik ihsan etsin! Amin! Velhamdulillahi Rabbil Alemin!

Sağlıkta Hekim ve Hekim Dışı Personel Çatışması

Bugünlerde, hekimler ile hekim dışı sağlık personeli arasında giderek yükselen bir gerginlik ve sözlü-yazılı ifadelerle dökülen bir çatışma eğilimini gözlemliyoruz. Sağlık hizmetlerini olumsuz etkileyen, iş ve çalışma huzurunu bozan bu atmosferin oluşumunda, Sağlık Bakanlığının

meslek şovenizmini besleyen düzenlemelerinin, haksız ek ödeme politikalarının, kifayetsiz kalan sözleşmeli sağlık yöneticilerinin de etkili olduğu doğru ve gerçektir. Ancak, bu yazımda meseleye biraz daha derin ve geniş kapsamlı yaklaşmak istiyorum.

Bundan 30 yıl önce, çiçeği burnunda yeni mezun bir Sağlık Memuru olarak kamuda göreve başladığımda, henüz 18 yaşındaydım. Ben ve benden 10 yıl önce/sonrakiler de hemen hemen aynı durumdaydı. Yani Sağlık Memuru, Hemşire, Ebe, Çevre Sağlığı Teknisyeni, Laborant, Röntgen Teknisyeni gibi sağlık mesleklerini kamuda ve özel sektörde yapabilmek için, Sağlık Meslek Lisesi mezunu olmak yeterliydi. Bizden daha eski nesillerde ise, ilk ve ortaokul mezunları bile kısa süreli kurslar alarak yine 17-18 yaşlarında ebelik, hemşirelik gibi görevlere başlayabiliyorlardı. Ben de bu eski jenerasyondan abi ve ablalarımızla çalıştım.

Lise ve Ortaokul mezunları sağlık mesleklerini ifa edebiliyorken dahi, Tıp Doktorluğu için en az 6 yıllık üniversitelerden mezun olmak şarttı. Yani Lise mezunu bir hemşire ile Tıp mezunu bir doktor arasında ilk günden itibaren en az 6 yıllık bir yaş ve eğitim farkı bulunuyordu. Bu fark ister istemez Tıp doktorlarının lehine bir saygı ve otorite kaynağıydı. Zaten bizler de Dr. büyüklerimize eğitimleri, bilgileri, sağlık hizmetlerindeki liderlikleri ışığında saygı ve sevgiden geri kalmıyorduk. Bu iletişimi karşılıklı suiistimal edenler çıksa da ana çerçeve bu şekilde oturmuştu. Yaş ve eğitim açısından daha önde olan hekimlerin, çalışma ortamında, sağlık hizmeti dışında kalan saygınlık ve amirlikle ilgili talep ve beklentileri de makul sınırlar içinde hoş görülüyor ve uyum sağlanıyordu.

Hekimlerin, hekim dışı sağlık personeline karşı oluşan otoritelerinin bir başka nedeni de eğitimci ve yol gösterici nitelikleriydi. Sağlık Meslek Liselerinin eğitimleri, her ne kadar güçlü ve ayrıntılı olsa da teknolojik yenilikleri, çalışılan birimle ilgili özel hizmetleri ve el becerilerini geliştirmek için, hekimler diğer sağlık personeline sürekli bir eğitimci, mentor ve yol gösterici rolündeydi. Bu durum doğal bir saygı, sevgi ve itaat duygusu geliştiriyordu. Mesela, ben sünnet yapmayı ve estetik cerrahi sütur (dikiş) atmayı, henüz lise 2. sınıftayken yanında stajyerlik yaptığım **Op. Dr. Ercan Kıvanç** Hocamızdan öğrenmiştim. Onun titiz bir öğretmen gibi sütur tekniklerini sabırla göstermesi, yastıklar üzerinden sayısız defa denetmesi, damar bağlamayı, cerrahi el aletlerinin nasıl kullanılacağını uygulamalı öğretmesi, sevgisi ve ilgisi unutamayacağım, her defasında hayır ve dua ile yad edeceğim güzellikleridir.

2.000'li yıllardan itibaren hekimler ile hekim dışı personel arasındaki yaş ve eğitim makası

gittikçe daraldı ve neredeyse kapanma noktasına geldi. Artık, hekim dışı sağlık mesleklerini resmen yapabilmek için de en az 4 yıllık lisans mezunu olmak gerekiyor. Lisans mezunu olan sağlıkçılar imkan bulduğunda, kısa süre içinde hem yatay hem de dikey eğitimlerini devam ettiriyorlar. Yani hukuk, işletme, sosyoloji gibi farklı alanlarda ikinci, üçüncü lisans eğitimlerini aldıkları gibi, sağlıkla ilgili yüksek lisans ve doktora gibi programlara da dikey olarak devam edebiliyorlar. Bu vaziyet, hekimler ile diğer sağlık personeli arasındaki yaş farkıyla birlikte eğitim-kültür açığını da kapatıyor. Fazla fark kalmayınca, hekimlerin davranışlarında görülen emredici, üstenci tavırlarına karşı tolerans azalıyor ve çatışmalar yaşanıyor. Eskiden sağlık hizmetleri hekim odaklı otoriter bir organizasyon altında yapılıyorken, diğer mesleklerin kurumsallığını tamamlaması ile artık fonksiyonel bir meslekler arası işbirliğine ve ekip çalışmasına evrilmiştir. Ne var ki, bazı hekim dostlarımız halen bu gerçeği kabul etmekte zorlanıyor ve kazanılmış hak gibi gördüğü otoriter yaklaşımlarını terk edemiyorlar.

21. yüzyılda teknoloji karşısında hızla yok oluşa doğru giden ve makineleşen mesleklerden birisi de klasik tıp doktorluğudur. Artık sübjektif muayene ve karar alma süreçlerinin yerini teknolojik teşhis ve tedavi yöntemleri almaya başlamıştır. Çoğu tedavi uzaktan tetkik ve inceleme işlemi ile yapılabildiği gibi, cerrahi ameliyatlar dahi robotlaşma sürecine girmiştir. Tıbbi karar alma ve teşhis süreçlerini yapay hafıza sistemleri üstlenmektedir. Hekimlik mesleği fiili uygulamadan çekildiği gibi, diğer sağlık meslekleri üzerindeki eğitimci kimliğini de yitirmektedir. Bu durumun yaşanmasında, sayısı hızla artan fakat eğitim kalitesi yüksilemeyen tıp fakültelerinin, yeterince pratik yapamadan ve hastalarla etkileşimi güçlenemediği sahaya çıkmak zorunda kalan hekimlerin artması da etkili olmuştur. Klasik tıp fakültesi eğitimi ile üstenci bir bakışla yetişen hekim dostlarımız, sahaya çıktıklarında teorik eğitim kalıpları ile gerçeklerin benzemezliğini fark edebildikleri ölçüde başarılı uyum sağlayabiliyorlar.

Sağlık Bakanlığının çıkarmış olduğu mevzuatlar ve uygulamalar ile sağlık personelinin kaynaşmasını sağlayacağı yerde, haksız ve adaletsiz ek ödeme gibi zararlı işlerinde ısrar ederek sorunları körüklediğini, tipik bir Hekim Bakanlığı imajını güçlendirecek her şeyi yaptığını üzümlere izliyoruz. İş ve hizmet istenirken ekip vurgusunu yapanların, hak ve kazanç paylaşımında hekim dışı personeli yok sayan ve değersizleştiren uygulamaları kabul edilemez. Yeni hastanelere isim verilirken dahi sadece hekimlerin dikkate alınması hekim dışı bir personelin önemli bir sağlık kurumuna isim olarak önerilmemesi de tipik bir meslek ayrımcılığıdır.

Temel sağlık personelinin neredeyse tamamı kadrolu devlet memuru veya eşdeğer statüde olan kamu sağlık kurumlarına sözleşmeli sağlık yöneticilerinin atanması faydasız ve yanlıştır. Siyaset, üst düzey bürokrasi ve sendika üçgeni içinde yer bularak sözleşme imzalayabilen sağlık yöneticilerinin, gerçek anlamda performansı hiç bir zaman ölçülmemekte ve değerlendirilememektedir. Çalıştıkları hastanelerde personele sıfır ek ödeme çıksa da kendileri her ay tavandan döner sermaye alan sözleşmeli yöneticilerin; en önemli dertleri yerlerini korumak, mümkünse bir üst makama geçmek, sözleşmelerini tehlikeye atabilecek sorunları ötelemek veya gizlemek, potansiyel tehdit ve rakiplerini saf dışı bırakmak, gerekli de olsa riskli konularda inisiyatif kullanmaktan kaçınmaktır. Kurumsal aidiyet duygusu gelişemeyen, eskiye nazaran yetkileri önemli ölçüde azaltılan ve merkezileştirilen sözleşmeli yöneticilerin, sağlık personelinin sorunlarını gidermek yerine kronikleştirme etkisinde olduklarını belirtmek gerekir.

Hekim ve hekim dışı sağlık personelinin arasındaki uyumsuzluğu gidermek için neler yapılmalıdır?

Tıp Fakültelerindeki eğitim sistemi ıslah edilerek hekilere “Tanrının yeryüzündeki eli” kibrinin aşılanması terk edilmelidir. Sağlık hizmetlerinin bir ekip ürünü olarak etkili ve değerli olduğu, hekimlerin bu ekibin kıymetli bir unsuru olduğu ve diğerleriyle birlikte kıymetinin hissedilebileceği aşılanmalıdır. Yani psikoloji, iletişim ve yönetişim konularında destekleri arttırılmalıdır. Sağlık Bakanlığı hekim şovenizmini körükleyen uygulamaları ve ayrıcalıkları bırakmalıdır. Eskiden daha makul seviyelerde bulunan ücret farklarının insanlık dışı uçuruma dönmüş vaziyeti düzeltilmelidir. Tayin ve atamalarda siyaset-sendika-bürokrasi tekeli kırılarak ehliyet ve liyakat odaklı herkesin yükselebileceği bir kariyer sistemi içinde kadrolu yönetim sistemine geçilmelidir. Özellikle ağır çalışma şartları yüzünden fazlasıyla yıpranan ve iletişim yetenekleri bozulmaya başladığı için en fazla tartışma öznesi olan asistan hekimlerin durumlarında iyileştirici önlemler alınmalıdır. Hekimlerdeki akademik kariyer unvanları gibi diğer sağlık mesleklerinde de akademik ve kıdem odaklı kariyer unvanları tanımlanmalı ve her seviyede farklı yetkiler ile donatılarak saygınlıkları desteklenmelidir. Bu teşvikler sağlık personelinin gelişme ve yenilenme duygularını da güçlendirecektir.

Kur’an-ı Kerim’deki ifadesi ile, bir insanı kurtarmanın bütün insanlığu kurtarmış gibi değerli ve kutsal bir iş olan sağlık hizmetinde yer alan bütün mesleklerin, tam bir dayanışma ve huzur içinde icra edilebildiği günleri en yakın zamanda görme arzusu ve duası ile, bütün sağlık

alışanı dostlarıma selam ve saygılarımı sunuyorum.

Ercan ÖZÇELİK

Sağlık ve Sosyal Hizmet Ordusu Sendikası

İstanbul İl Başkanı

Görsel kaynağı: [//equimanagement.com/articles/cut-conflict-29461](http://equimanagement.com/articles/cut-conflict-29461)